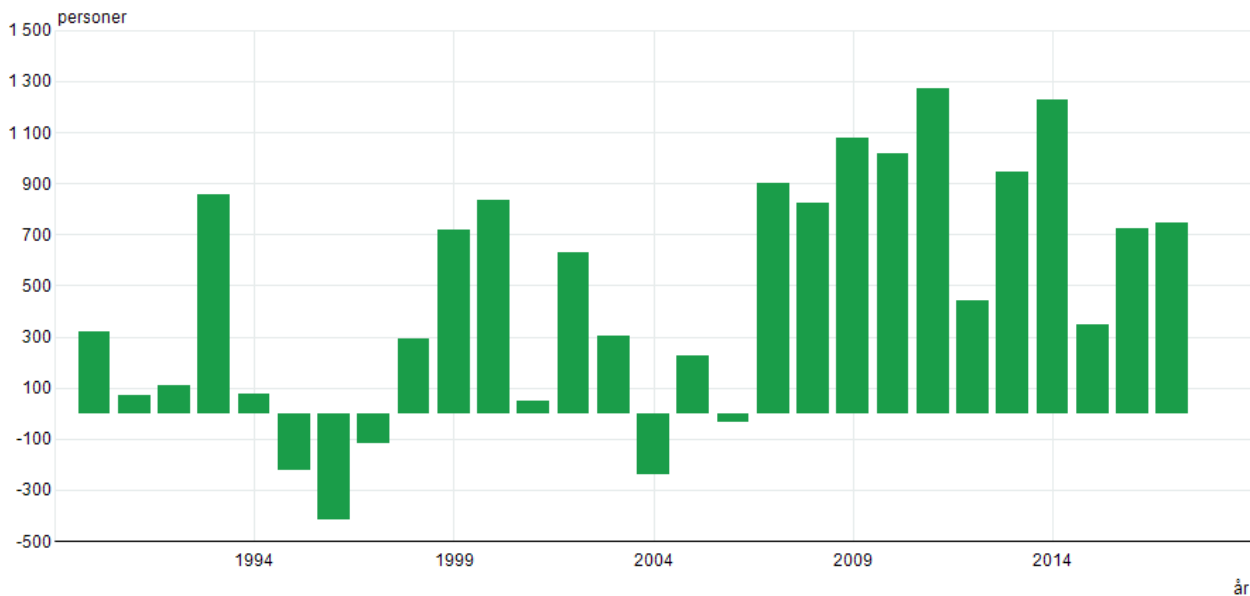

Innvandrere i Gudbrandsdalen

Statistikker

I løpet av de siste tjue åtte årene ser befolkning i Oppland annerledes ut - det har skjedd ganske ofte at den befolkningstilveksten i fylket har vært negativ.

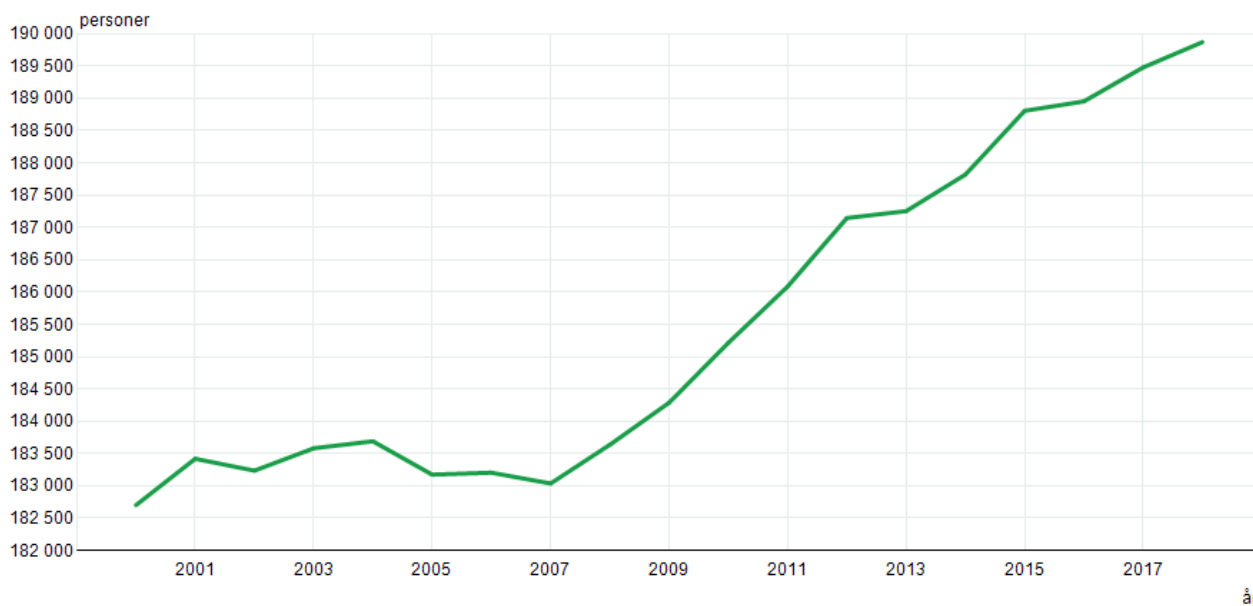
06913: Befolkning og endringer, etter år. Oppland, Nettoinnflytting.

Kilde: Statistisk sentralbyrå

Situasjonen forandret seg fra 2007. Siden da har en relativt høy økning blitt registrert.

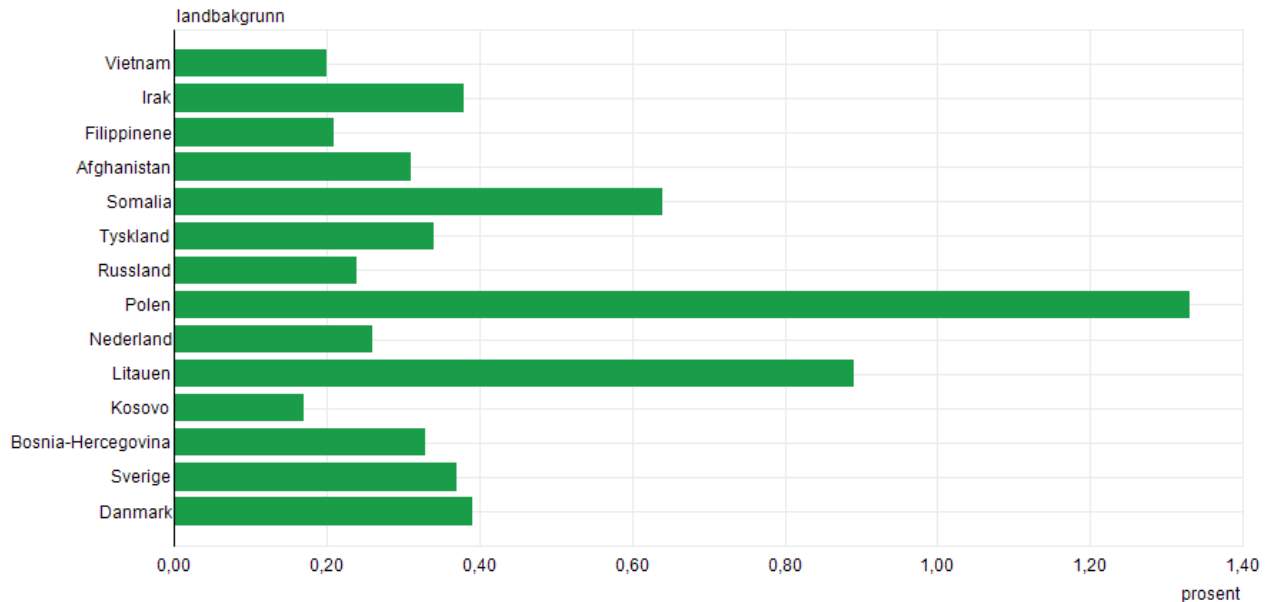
06913: Befolkning og endringer, etter år. Oppland, Befolkning.

Kilde: Statistisk sentralbyrå

I stor grad er det knyttet til en stor bølge av arbeidsmigrasjon og senere også migrasjon på grunn av familiegjenforening, fra et av de nye EU-landene, fra Polen

09817: Innvandrere og norskfødte med innvandrerforeldre, etter landbakgrunn. Oppland, Innvandrere og norskfødte med innvandrerforeldre, Andel av befolkningen (prosent), 2018.

Kilde: Statistisk sentralbyrå

Årsaker til migrasjon

Det er forskjellige årsaker til migrasjon, noen knyttet til tvungen migrasjon, mennesker som er på flukt - det kan være på grunn av blant annet krig, sult, vold, kjønn, seksuell orientering, etnisitet eller politisk tro. Andre inkluderer frivillig utvandring knyttet til et ønske om å forbedre sin økonomiske situasjon, livsstil, utdanning og gjenforening med familie som bor i Norge eller til andre personlige grunner.

Gudbrandsdalen - et bevisst valg versus en tilfeldighet

Innbyggere i europeiske land med høyt befolkningsnivå, som for eksempel Nederland eller Polen, setter stor pris på mulighet til å bo i stor avstand fra andre mennesker, men med en liten avstand fra naturen. De liker en jobb som gir dem sjanse å leve rolig, unngå stress og fokus på prestasjon og høy posisjon i samfunnet.

Bosetting i Norge er realisering av drømmer for en stor del av dem. Nederlendere, Tyskere eller Islendinger, men også representanter av andre nasjonaliteter, bestemmer seg å forlate stabile liv som de hadde i sine land, i travle storbyer, resignere fra allerede oppnådd posisjon og etterlate venner men ofte også familie. De gjør det for å leve livet som de alltid drømt om. Noen av dem starter med egen virksomhet mens de andre jobber i forskjellige bedrifter og institusjoner - ofte under sine kompetanse. Deres arbeid gir dem sjanse til å leve liv som de har lyst å leve. Dette er deres eget valg.

Noen av migrantene kom til Gudbrandsdalen tilfeldig. De visste ikke mye om regionen og dens karakter. En del av dem, etter å ha fylt sine plikter, reiste herfra til andre steder. De som blir værende elsker regionen og bestemte seg for å bli her lengre - de har kjøpt hus, fått hele familien med og sendt barna sine til norske skoler.

Gudbrandsdalen - et drømmeland / en region med muligheter

Når jeg intervjuet mange innvandrere som bor i regionen, spurte jeg blant annet om hva var det som påvirket dem for å ta en bestemmelse til å flytte til Norge? For de som flyktet fra regioner som er utsatt for væpnede konflikter, var det viktigste følelse av sikkerhet for seg selv og for familien, bevisstheten om at de kan sove fredelig, fordi ingen kule, bombe eller machete vil true dem.

For innvandrere fra høyutviklede land var viktig med indre ro, som de kan finne gjennom livet omgitt av ren natur, uten konstant profesjonelt og sosialt trykk, uten storbyens støy, forurensning av industrien, høy kriminalitet, med sjanse for å realisere sine drømmer. De har gode ideer og mye energi og kan blant annet etablere egne firmaer i bygge bransje, drive pannekake hus, skobutikk, kaféer eller bryggeri.

For de andre er det svært viktig at barna får de beste mulighetene - de kan få en god utdannelse, vokse opp i respekt for naturen og for andre mennesker, være oppmerksom på at deres liv tilhører dem, og at de kan forme det, uavhengig av deres hudfarge, opprinnelse, kjønn, religion eller seksuell orientering.

Vanskeligheter

Men man bør ikke tro at å bygge sitt liv på nytt i Gudbrandsdalen er enkelt. Etter en første glede i landskapets skjønnhet og roen i livet på landsbygda, begynner denne freden å forstyrre dem, og det harde klimaet og lange vinterkvelder hjelper ikke. Det er vanskelig for innvandrere å bygge helt fra bunnen et nettverk av sosial støtte,

basert på samme modellen som den de forlot i hjemlandet - det kan ta mange år eller aldri gå. Dette nettverket er bygd av medlemmer av en nær og fjernere familie, venner, bekjente, kolleger - de gir blant annet psykologisk støtte som bidrar til å overleve vanskelige momenter. Det er spesielt nødvendig i migrasjonsprosessen når det gjelder et helt fremmed miljø, hvor ingen kjenner deg, vet ikke hvem du er, hva du har oppnådd i livet, og du vet ikke engang hvilken oppførsel som er riktig i det nye miljøet, og hva som ikke er. Man må bygge sin sosialt posisjon fra null, ta nye vaner og bli kvitt med gamle.

Resultater

Mange innvandrere føler seg ensomme i et nytt miljø. Noen mennesker kan ikke takle det faktum at det idealiserte bildet av norske provinser ikke stemmer overens med deres forestilling. Slike personer bestemmer seg for å returnere til hjemlandet, og noen

ganger for videre migrering til et annet land. Det skjer også at slike mennesker rives mellom hjemlandet og Norge, og avhengig av situasjonen om de bor flere måneder eller år i ett land eller i det andre og er ikke i stand til å bestemme hvor de virkelig føler seg hjemme.

Hvem bor i Gudbrandsdalen?

Faiza og Ader kommer fra Somalia. Under krigen måtte de flykte - Faiza og sønnen drog til USA og Ader til asylmottak i Lom. Familien ble gjenforent på Otta i 2003. De valgt bevisst å bo på et lite sted, ikke flytte til en av største norske byer. De tror at å bo i en landsby er bedre for integrering med lokalsamfunnet. De

bor fortsatt i Otta sammen med sine tre barn. De har begge utdannet seg innen helsevesenet og trives i Norge men savner familie, venner, somalisk kultur og tiden før borgerkrigen.

Katarzyna kommer fra Polen. Siden juni 2008 har hun bodd i Østre Gausdal sammen med sin mann og to barn. Hennes mann, Tomasz, drog til Norge for å søke arbeid, mens Katarzyna ble igjen i Polen med barna. Adskillelsen var vanskelig for dem, og etter en tid bestemte de at hele familien skulle flytte til Norge.

Hovedgrunnen til å flytte var hensynet til barna, som hun mente ville få større muligheter og en sikrere framtid i Norge. Det vanskeligste for Katarzyna etter ankomsten var å lære seg det norske språket. Hun er glad i norsk natur og klima. Men hun opplever den lange og mørke vinteren som krevende. Hun liker godt den rolige norske landsbygda, og synes det har en stor verdi å bo slik. Katarzyna savner sin familie i Polen. Hun har ganske ofte kontakt med dem via Internett eller telefon men dette erstatter ikke den personlige kontakten.

Hubertus kommer fra Tilburg - en stor by (over 200 tusen beboende) i Nederland. Hubertus er utdannet musiker på saksofon. Han kom til Norge sammen med kona si og to barn i 2007. De bosatt seg på Lora i Lesja kommune. Etter å ha vært arbeidsledig i ett år, bestemte han seg for å brygge eget øl. Han startet på kjøkkenet i sitt

eget hus med bryggeri som en bedrift i januar 2013. Hubertus fikk veldig god respons på sitt øl, og mengdene han produserte, ble snart for små. Han måtte finne en større plass for virksomheten sin og fant nedlagte Skeievoll skole på Dovre. I desember 2013 ble et av hans ølsorter, Julebukk, kåret til Norges beste. Hele familien trives godt i Norge og barna identifiserer seg mye mer som nordmenn enn nederlendere. Likevel savner Hubertus en koselig stund på kafe, konserter eller sykkelturner i byen. I Nederland var han musikk lærer, men også musiker og spilte konserter sammen med band. Flytting fra en stor by til bygda ble stor forandring for ham.

Konklusjon

Innvandrere som bosetter seg i Gudbrandsdalen bidrar til utvikling av regionen takket være deres dyktigheter, utdanning og engasjement. De aller fleste av dem bor her fordi de vil det, fordi de valgte det og ikke fordi de må. Det er en situasjon hvor begge sider vinner - innvandrere gir sine dyktigheter og vitalitet, og får et godt sted å bo.

